

Sygn. akt: I C 840/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Andrzej Antkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2021 r. w Grudziądzu na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) we W.

przeciwko D. W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.298,37 zł (pięć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych 37/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałej części;
- zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.601,19 zł (jeden tysiąc sześćset jeden złotych 19/100) tytułem zwrotu części kosztów procesu, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 840/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 stycznia 2021 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) z siedzibą we W. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej D. W. kwoty 6.257,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwaną oraz wierzyciela pierwotnego (...) Sp. z o.o. łączyła umowa pożyczki

zawarta w dniu 28 marca 2020 roku. Pozwana nie wywiązała się

z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego wierzytelność z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki została scedowana na rzecz powoda na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Powód podał, że na wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie składają się następujące należności: a) 5.000 zł tytułem należności głównej, b) 298,37 zł tytułem skapitalizowanych odsetek do dnia złożenia pozwu, c) 959 zł tytułem prowizji /k. 4-7/.

Nakazem zapłaty z 16 marca 2021 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-zachód w Lublinie nakazał pozwanej zapłacenie powodowi żądanej kwoty wraz z odsetkami i kosztami procesu /k. 8 akt/.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana zaskarżyła go w całości /k. 9v-10/.

Po umorzeniu postępowania w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 4 czerwca 2021 r./k. 14 akt/, w dniu 18 czerwca 2021 r. pozew skierowano do Sądu Rejonowego w Grudziądzu /k. 17-37 akt/.

W odpowiedzi na pozew pozwana, działając przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc następujące zarzuty: a) braku legitymacji czynnej po stronie powoda, b) nieważność umowy ramowej przelewu wierzytelności i umowy przelewu wierzytelności z uwagi na brak umocowania osób, które podpisały te umowy w imieniu powoda i cedenta oraz z uwagi na to, że wierzytelności nimi objęte nie mogły być przedmiotem umowy cesji, c) nieskuteczność umowy cesji, albowiem została sporządzona pod warunkiem zawieszającym zapłaty ceny, a nie wykazano, aby ona została uregulowana, d) niewykazanie, aby umowa cesji obejmowała wierzytelności wobec pozwanej dochodzone w niniejszej sprawie, w szczególności, aby wyciąg z załącznika do umowy cesji obejmował te wierzytelności, e) niepodpisanie załącznika do umowy cesji w postaci wykazu wierzytelności i niesporządzenie go przez strony, a w związku z tym nieokreślenie wierzytelności przez umowę przelewu w sposób wystraszający, f) nieistnienia roszczenia oraz nieważność umowy pożyczki, g) abuzywności klauzul umownych dotyczących całkowitego kosztu kredytu, h) nieprawdziwość treści wezwań do zapłaty, zawiadomienia o cesji, wyciągu z ksiąg rachunkowych powodowego funduszu /k. 90-92 akt/.

W piśmie z dnia 3 sierpnia 2021 roku /k. 45-87/ powód podtrzymał w całości żądanie pozwu i odniósł się do podniesionych przez pozwaną zarzutów oraz dołączył do pisma nowe dokumenty, w tym potwierdzenia dokonania przelewów pożyczki i wynagrodzenia za cesję wierzytelności oraz pełnomocnictwa do zawarcia umowy cesji.

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym /k. .

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 marca 2020 roku D. W. zawarła z (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w W. umowę pożyczki, na podstawie której wypłacono jej kwotę 5.0000 zł. Kwota ta została wypłacona pozwanej na jej rachunek bankowy o numerze (...), z którego pozwana dokonała przelewu kwoty 0,01 zł na konto pożyczkodawcy. Na podstawie zawartej umowy pozwana zobowiązała się do spłaty na rzecz pożyczkodawcy w terminie 30 dni kwoty 5.996,00 zł, na którą złożyły się: a) kapitał pożyczki w wysokości 5.000,00 zł, b) prowizja w wysokości 959,00 zł, c) odsetki kapitałowe w wysokości 37 zł.

Powyższa umowa pożyczki została zawarta przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (platformy internetowej), a tożsamość pozwanej została potwierdzona za pomocą przelewu weryfikacyjnego w kwocie 0,01 zł z posiadanego przez nią rachunku bankowego o ww. numerze.

W dniu 18 sierpnia 2020 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z (...) we W. umowę przelewu wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki zawartej z pozwaną dnia 28 marca 2020 roku, o czym powiadomiono pozwaną.

Pismem z dnia 4 stycznia 2021 roku powód wezwał pozwaną do spłaty wymagalnego zadłużenia w kwocie 6.245,09 zł do dnia 11 stycznia 2021 roku.

Na dzień sporządzenia pozwu zadłużenie pozwanej z tytułu zawartej umowy pożyczki wyniosło 6.257,37 zł i składało się na nie:

- 5.000 zł należność główna,
- 33,13 zł odsetki umowne,
- 147,10 zł odsetki karne naliczone przez wierzyciela pierwotnego do dnia cesji wierzytelności,
- 118,14 zł odsetki ustawowe naliczone przez stronę powodową od dnia cesji wierzytelności do dnia wytoczenia powództwa,

- 959 zł prowizja za udzielenie pożyczki.

dowody: umowa pożyczki z dnia 28.03.2020 r. – k. 51-53v akt;

potwierdzenie przelewu weryfikacyjnego – k. 54 akt;

potwierdzenie wypłaty kwoty pożyczki – k. 55 akt;

umowa ramowa przelewu wierzytelności oraz umowa przelewu wierzytelności

wraz z załącznikiem w postaci wyciągu z wykazu wierzytelności oraz

pełnomocnictwami osób, które podpisywały umowy – k. 25-32, 58-83v akt;

oświadczenie o zapłacie ceny z tytułu cesji wraz z pełnomocnictwami – k. 84-86

akt;

zawiadomienie o cesji wierzytelności – k. 56 akt;

potwierdzenie przelewu zapłaty ceny za zakup wierzytelności – k. 87 akt;

wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu – k. 24 akt

wezwanie do zapłaty – k. 36 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w toku postępowania.

Przechodząc do rozważań prawnych w pierwszej kolejności należy zauważyć, że zgodnie z art. 513 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny

(t.j.: Dz.U. z 2018 r., poz. 1025; dalej: kc) dłużnikowi scedowanej wierzytelności przysługują przeciwko jej nabywcy wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy

w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Na podstawie tego przepisu dłużnik może podnosić wobec nabywcy wierzytelności zarzuty dotyczące m.in. źródeł powstania zobowiązania, jego istnienia, wykonania swojego świadczenia czy przedawnienia roszczenia. Na zasadach ogólnych dłużnik ma możliwość korzystania

z zarzutów własnych, które ma lub nabędzie wobec nabywcy wierzytelności (por. Grzegorz Sikorski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, LexisNexis, Warszawa 2012, wydanie I, teza 4. do art. 512).

W niniejszej sprawie powód dochodził od pozwanej należności z tytułu umowy pożyczki, gdzie pierwotnym wierzycielem była (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić **tę samą ilość pieniędzy** albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie ma wątpliwości, że (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. udzieliła pozwanej pożyczki

w wysokości 5.000,00 zł, a pozwana nie wywiązała się z obowiązku terminowej spłaty pożyczonej kwoty. W ocenie Sądu powód wywiązał się ze spoczywającego na nim ciężaru dowodu (art. 6 kc) w zakresie istnienia legitymacji czynnej

powoda, istnienia wierzytelności dochodzonej pozwem, a także jej wymagalności. Pozwana nie wykazała natomiast w niniejszej sprawie, aby spłaciła pożyczkę.

Powód na dowód istnienia zobowiązania przedłożył zawartą pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda a pozwaną umowę pożyczki z dnia 28 marca 2020 roku zawartą bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13 ustawy o kredycie konsumenckim).

Na dowód tego, że pozwana zaakceptowała warunki umowy pożyczki oraz tego, że kwota pożyczki została przekazana na rachunek bankowy pozwanej powód przedłożył potwierdzenie dokonania przez pozwaną przelewu weryfikacyjnego w kwocie 0,01 zł oraz potwierdzenie wypłaty środków z tytułu pożyczki.

Na uwzględnienie nie zasługiwał zarzut pozwanej dotyczący braku legitymacji czynnej po stronie powoda. W ocenie Sądu fakt przejścia wierzytelności został bowiem w wystarczający sposób wykazany. Powód udowodnił, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 18 sierpnia 2020 rok (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w W. zbyła na rzecz (...) z siedzibą we W. wierzytelność dochodzoną w niniejszym postępowaniu. Na potwierdzenie tego faktu powód przedłożył ramową umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji oraz umowę cesji wierzytelności i stosowane pełnomocnictwa udzielone osobom, które je podpisały w imieniu stron. Zdaniem Sądu przedłożony przez powoda wyciąg z wykazu wierzytelności /k. 32 i 57/ w powiązaniu z pozostałymi dokumentami, w tym zawiadomieniem pozwanej o cesji /k. 56/ był wystarczającym dowodem na okoliczność, że wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem cesji z dnia 18 sierpnia 2020 roku. Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut pozwanej odnośnie niewykazania przez powoda, aby doszło do zapłaty ceny za nabywane wierzytelności. Powód przedłożył bowiem oświadczenie o zapłacie ceny wraz z potwierdzeniem dokonania przelewu środków pieniężnych za nabywane wierzytelności /k. 84, 87/.

W konsekwencji uznać należało, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na ustalenie, że V. F. Sp z o.o. z siedzibą w W. udzieliła D. W. pożyczki w kwocie 5.000,00 zł. Taka kwota została oddana do dyspozycji pozwanej i zgodnie z art. 720 § 1 k.c. taką kwotę pozwana powinna zwrócić pożyczkodawcy. Skoro pozwana nie wywiązała się ze spłaty pożyczki na zasadach określonych w zawartej przez strony umowie, to powód miał prawo dochodzić zwrotu pożyczki na drodze sądowej. W ocenie Sądu powód nie wykazał jednak w niniejszej sprawie zasadności obciążenia pozwanej prowizją w wysokości 959 zł.

Przede wszystkim należy podkreślić, że niedopuszczalne jest obciążanie pożyczkobiorcy jakimkolwiek zryczałtowanym odszkodowaniem przekraczającym kwotę odsetek maksymalnych naliczanych od wymagalnego zadłużenia (zob. M. Lemkowski, *Odsetki cywilnoprawne*, Wolter Kluwer Polska, Warszawa 2007, s. 95 i n.). Odsetki maksymalne limitują bowiem wysokość wynagrodzenia należnego pożyczkodawcy w związku z udzieleniem pożyczki, a ich wysokość jest przy tym ograniczona z uwagi na treść art. 359 § 2¹ k.c., który wprowadza maksymalną wysokość odsetek wynikających z czynności prawnych.

W niniejszej sprawie powód nie wykazał, aby w związku z zawarciem z pozwaną umowy pożyczki pożyczkodawca rzeczywiście poniósł koszty w wysokości 959 zł. W ocenie Sądu obciążenie pozwanej taką kwotą jest zatem próbą osiągnięcia przez pożyczkodawcę dodatkowego wynagrodzenia przekraczającego wysokość zastrzeżonych odsetek maksymalnych. Postanowienia umowy są zatem w tym zakresie nieważne w rozumieniu art. 58 § 1 k.c. jako zmierzające do obejścia prawa (art. 483 § 1 kc i 359 § 2¹ kc).

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie wymienionych wyżej przepisów prawa materialnego, zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.298,37 zł (6.257,37 zł - 959 zł) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 stycznia 2021 roku (dzień wniesienia pozwu) do dnia zapłaty. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c. W pozostałej części powództwo oddalono, o czym orzeczono w punkcie 2. wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. w myśl zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Powód tytułem kosztów poniósł kwotę 2.217,00 zł, na którą złożyły się koszty zastępstwa

procesowego powoda (1.800,00 zł), opłata od pozwu (400,00 zł) i opłata skarbową od pełnomocnictwa (17,00 zł). Pozwana tytułem kosztów poniosła zaś kwotę 1.800,00 zł - koszty zastępstwa procesowego. Wysokość stawki występujących w sprawie pełnomocników określono na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Pozwana przegrała niniejszą sprawę w 84,67 %. Powód powinien zatem ponieść koszty procesu w kwocie 275,94 zł, a pozwana w kwocie 1.877,13 zł. W konsekwencji pozwana powinna zwrócić powodowi kwotę 1.601,19 zł tytułem kosztów procesu i taką kwotę zasądzono na rzecz powoda w punkcie 3. wyroku. O odsetkach ustawowych za opóźnienie od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.